



Arrest

nr. 111 109 van 30 september 2013
in de zaak RvV / X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2013 om 18.08 uur heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van het inreisverbod (bijlage 13sexies) van 26 september 2013, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 september 2013 om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE CROOCK, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij arrest gekend onder nummer 83 826 van 19 juni 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt geweigerd aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 25 juni 2013 werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) gegeven.

Op 26 september 2013 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ter kennis gegeven. Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

Op 26 september 2013 wordt aan verzoekende partij de beslissing tot afgifte van een inreisverbod ter kennis gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de exceptie opgeworpen in de nota met opmerkingen

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie op van het gebrek aan belang voor wat het gegeven bevel betreft in toepassing van artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) omdat zij ten deze slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt. Zij wijst erop dat de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing over een gebonden bevoegdheid zal beschikken waardoor een nieuw bevel aan de verzoekende partij zal ter kennis worden gebracht en dat de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten dat definitief en uitvoerbaar is. Zij meent aldus dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de huidige vordering.

2.2. De verwerende partij merkt terecht op dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) ondanks haar gebonden bevoegdheid.

2.3. Gelet op de middelen vergt de exceptie derhalve een onderzoek van de middelen.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

3.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), dat bepaalt dat indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, hij de schorsing van deze beslissing kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet voorziet dat indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 kan verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

3.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3.5. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt niet betwist door de verwerende partij wat het bevel betreft.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert

volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.2.1. *In casu* voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Vooreerst wordt er vastgesteld dat de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM zich enkel richt tegen de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod. In dat kader verwijt de verzoekende partij de bestreden beslissing dat er geen rekening wordt gehouden met de “*specifieke omstandigheden*” eigen aan de verzoekende partij en dat “*Het feit dat aan verzoekende partij verboden wordt om gedurende drie lange jaren geen enkele voet meer te zetten op Belgische bodem is onredelijk en niet in verhouding met de door de bestreden beslissing beoogde doelstelling, zijnde het respect voor de verblijfsreglementering (RvV nr. 104 767, dd. 31 mei 2013).*”

Dergelijk vaag en algemeen betoog waarbij nagelaten wordt de “*specifieke omstandigheden*” eigen aan de verzoekende partij, uiteen te zetten volstaat hoegenaamd niet om een schending van artikel 8 EVRM te kunnen vaststellen. Verzoekende partij laat na uiteen te zetten waarom haar privé-leven hetzij haar gezinsleven beschermingswaardig zijn in de zin van artikel 8 EVRM. Er wordt opgemerkt dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 8 EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk. Ook de verwijzing naar het arrest 104 767 van 31 mei 2013 baat niet. In dat geval had de verzoekende partij een relatie met een partner die in het Rijk verbleef, wat *in casu* niet wordt aangehaald door de verzoekende partij.

4.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In haar verzoekschrift betoogt verzoekende partij dat zij gevaar loopt in Afghanistan en dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik rekening heeft gehouden met de schrijnende situatie in Afghanistan. Zij wijst erop dat de actuele veiligheidstoestand heel onzeker is. Verzoekende partij citeert uit diverse bronnen om deze situatie te duiden. Voorts betoogt verzoekende partij dat het ook in Kaboel nog steeds niet veilig is.

4.3.2.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij nog werd onderzocht door de Raad in haar arrest 83 286 op 12 juni 2012. De Raad oordeelde betreffende de situatie in het herkomstland van de verzoekende partij *in concreto*:

“(…)2.5. Daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van voornoemde beweerde problemen die verzoeker genoopt zouden hebben Afghanistan begin 2008 te ontvluchten, stelt de Raad vast dat verzoeker allerm minst aannemelijk maakt dat hij vandaag de dag in zijn land van herkomst nog steeds wordt gezocht en/of vervolgd en/of er het risico loopt op (het lijden van) ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers asielrelaas bevat, zo werd reeds opgemerkt, geen enkele indicatie in die zin. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aan nog steeds contact te hebben met zijn moeder en zijn zus en stelde dat zij hem na zijn vertrek uit Afghanistan niets (meer) verteld hebben over problemen die zich na zijn vlucht in 2008 zouden hebben voorgedaan en die gerelateerd zouden zijn aan de problemen die hij er destijds kende (AD 3^e AA, stuk 4, gehoorverslag CGVS 01/02/2012, p. 4). De vervolgingsproblemen waarvan verzoeker gewag maakte tijdens zijn verschillende gehoren situeren zich, zo wordt vastgesteld, allen in de periode december 2007- maart 2008. Verzoeker zou volgens zijn verklaringen op eigen initiatief nog eens zijn teruggekeerd naar Afghanistan in de periode eind 2008-begin 2009, maar zijn land van herkomst na een twee- à drietal dagen reeds opnieuw zijn ontvlucht, dit op aanraden van een boze nonkel die zijn idee/plan om terug te keren stom vond (Ibid., p. 15-16). Verzoeker maakte, zo dient te worden vastgesteld, tijdens zijn gehoren echter nergens gewag van eventuele problemen die zich bij die korte terugkeer zouden hebben voorgedaan en lichtte niet in het minst toe waarom zijn nonkel hem toch meteen aanraade zijn land van herkomst direct opnieuw te verlaten. De Raad stelt voorts ook vast dat uit het administratief dossier, meer bepaald de gehoorverslagen, nergens blijkt dat verzoeker zich na zijn eerste vlucht uit Afghanistan begin 2008 nog (uitgebreid) zou hebben geïnformeerd naar de evolutie van zijn vervolgingsproblemen. Verzoeker toont niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om op de hoogte te blijven van de (stand van) de problemen die hem begin 2008 zijn land van herkomst hebben doen ontvluchten. Uit niets blijkt dat hij bijvoorbeeld via zijn nonkel, H.A.R.B. genaamd, eventueel onrechtstreeks via zijn moeder, hierover informatie heeft trachten in te winnen. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk ernstige inspanningen te hebben geleverd om via deze of een andere weg meer en gedetailleerde informatie omtrent zijn vervolgingsproblemen te bekomen. Nochtans blijkt uit verzoekers verklaringen dat voornoemde nonkel goed op de hoogte is van zijn problemen. Zo was hij het die de boodschappen van hun vervolgers dat ze hun familie gingen vermoorden aan verzoekers moeder overbracht en die laatstgenoemde aanraade verzoeker en zijn broers weg te sturen (Ibid., p. 10 en 14). Hij zou enkele van die vervolgers zelfs kennen en informatie over hen hebben (Ibid., p. 12). Hij was ook diegene die verzoeker bij zijn korte terugkeer meteen aanraade om Afghanistan direct terug te verlaten (Ibid., p. 15). Verzoeker toont voorts evenmin aan concrete en ernstige inspanningen te hebben geleverd om via zijn moeder informatie bij de politie van Herat te bekomen over zijn vervolgers. Nochtans zou deze volgens verzoeker goed op de hoogte zijn van het criminele verleden van één van die vervolgers, een zekere S.A. (Ibid., p. 13). Verzoeker blijkt heden nog steeds contact te hebben met zijn schoonbroer, die hem soms documenten doorfaxt, en kreeg in 2011 nog bezoek van iemand uit Afghanistan die documenten en een flash voor hem meebracht (Ibid., p. 7). Uit niets blijkt echter dat zij verzoeker informatie hebben gegeven over de huidige stand van zaken van zijn vervolgingsproblemen of dat verzoeker hierachter zou hebben gevraagd. Van een asielzoeker mag in redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld ernstige pogingen onderneemt om zich op allerhande mogelijke manieren te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Verzoeker toont geenszins aan en maakt allerm minst aannemelijk dergelijke inspanningen te hebben geleverd. Dit doet afbreuk aan de ernst van zijn beweerde vervolgingsproblemen, waarvan, zo werd reeds vastgesteld, het actueel karakter ontbreekt. Verzoeker toont geenszins aan, noch maakt hij aannemelijk dat hij actueel in Afghanistan het risico zou lopen op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad is tot slot van mening dat verzoeker naar Herat kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers, ofschoon

de veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan sterk varieert, lopen burgers in het district Herat, dat gelegen is in de gelijknamige provincie en waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit het Cedoca-rapport van dat aan het administratief dossier werd toegevoegd en dat gebaseerd is op een veelheid aan internationale bronnen en bronnen ter plaatse, blijkt immers dat er op dit ogenblik in het district Herat, net als in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara, geen sprake is van veralgemeend geweld in de zin van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet (stuk 12, Landeninformatie, 'Subject Related Briefing – "Afghanistan"- "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz)" updated 24/10/2011). Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten er erg beperkt blijft. Op 2 april 2011 was er voor de eerste keer sinds 2009 een gewapende aanval in de stad en eind mei van datzelfde jaar gebeurde er nog een zwaar incident, meer bepaald een aanval met zelfmoordterroristen op een Italiaanse basis waarbij vier doden vielen. Volgens 'Afghanistan NGO Safety Office' (ANSO) is dit echter ongebruikelijk, betrof het geïsoleerde incidenten en is de stad kalm (Ibid.). ANSO omschrijft de veiligheidssituatie in Herat en het omliggende district Injil als relatief rustig, behoudens af en toe "Improvised Explosive Devices". Het niveau van geweld is daar niet van dien aard dat burgers er een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Herat stad is blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier bereikbaar via haar luchthaven, gelegen in het district Guzara, waar er evenmin sprake is van veralgemeend geweld. Het verkeer van en naar de luchthaven bleef tot op heden gespaard van gewelddadige acties (Ibid.). Verzoekers verwijzing in zijn verzoekschrift naar het "Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers. Regio's subsidiaire bescherming" van 11 oktober 2010 is ter zake niet dienstig aangezien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beleidslijn thans niet meer aanhoudt, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing en omdat rekening dient gehouden te worden met de actuele veiligheidssituatie. De "Briefing on Afghanistan by Mr. Roland-François WEIL, Senior Protection Officer, Representation of UNHCR in Afghanistan", dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegde, is evenmin dienstig aangezien hierin enkel de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen wordt beschreven. Er staat niets in vermeld over de specifieke situatie in Herat. De door verzoeker aangebrachte internetartikels maken melding van enkele geïsoleerde aanslagen in de provincie Herat waarvan er sommigen door toedoen van de autoriteiten konden worden vermeden. Deze artikelen doen geenszins afbreuk aan, doch sluiten veeleer aan bij de objectieve, zeer gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier en waaruit dus blijkt dat er actueel voor burgers in het district Herat geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. (...) ".

Elke zaak dient op zijn individuele merites beoordeeld te worden. Er wordt vooreerst vastgesteld dat de verzoekende partij uitvoerig bronnen citeert die algemeen van aard zijn en wijzen op geweld in Afghanistan of in Kaboel, maar dat de verzoekende partij bijzonder karig is in het geven van aanwijzingen betreffende de situatie in Herat, waar zij afkomstig zou van zijn. Persoonlijke elementen ontbreken in haar discours. *In casu* kan er verwacht worden dat zij meer concrete, op haar eigen situatie betrokken gegevens aanbrengt die aantonen dat zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, hetgeen zij evenwel nalaat te doen. Er mag van de verzoekende partij verwacht worden in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dat, nu een vrij recent arrest van de Raad zich uitvoerig uitsprak over de veiligheid van de regio waarvan de verzoekende partij afkomstig is, zij op nauwkeurige wijze in het kader van een zaak behandeld in uiterst dringende noodzakelijkheid zij de paragrafen aanhaalt van de rapporten die zij citeert, waaruit zou moeten blijken dat *in casu* Herat geëvolueerd is van een relatief veilig gebied naar een onveilig gebied waar het geweld dermate ernstig is en veralgemeend dat er een risico ontstaat in de zin van artikel 3 EVRM bij terugkeer.

Verzoekende partij verwijst naar de situatie in Kaboel, doch de Raad wijst op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Husseini v. Zweden*, 13 oktober 2011, nr. 10611/09) waarin het EHRM overweegt dat er geen indicaties zijn dat de situatie in Afghanistan dermate ernstig is dat de terugkeer van personen naar Afghanistan automatisch in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM. De verzoekende partij meent dat haar eventuele terugkeer naar Kaboel in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM en voegt artikelen toe om haar standpunt kracht bij te zetten. De Raad verwijst evenwel naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, met name het arrest J.H. tegen het Verenigd Koninkrijk (EHRM, J.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 20 december 2011) waarbij het EHRM zijn rechtspraak herhaalt dat: *"the mere possibility of ill-treatment on account of an unsettled*

situation in the receiving country does not in itself give rise to a breach of Article 3 (see *Vilvarajah and Others v. the United Kingdom*, cited above, § 111, and *Saadi v. Italy*, cited above, § 131) and that, where the sources available to it describe a general situation, an applicant's specific allegations in a particular case require corroboration by other evidence (see *Mamatkulov and Askarov v. Turkey*, cited above, § 73; and *Saadi v. Italy*, cited above, § 131). The Court has never excluded the possibility that a general situation of violence in a country of destination will be of a sufficient level of intensity as to entail that any removal to it would necessarily breach Article 3 of the Convention. Nevertheless, the Court would adopt such an approach only in the most extreme cases of general violence, where there was a real risk of ill-treatment simply by virtue of an individual being exposed to such violence on return (see *NA. v. the United Kingdom*, no. 25904/07, § 115, 17 July 2008).” (§§ 54). Hieruit blijkt dus dat enkel in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld waarbij een reëel risico op onmenselijke behandeling bestaat louter door het feit dat een individu wordt blootgesteld aan dit geweld bij terugkeer, het Hof een schending van artikel 3 EVRM aanvaardt. Het Hof vervolgt dan dat: “ *there are no indications that the general situation of violence in Afghanistan, and in particular Kabul to where the applicant would be returned, is at present of sufficient intensity to create a real risk of ill-treatment simply by virtue of his being exposed to such violence on return.*” In casu blijkt dat verzoekende partij zich beperkt tot het aanbrengen van een aantal nieuwsberichten waaruit opgemaakt kan worden dat in Kaboel nog aanslagen voorkomen, wat ook in het verleden het geval was, doch verzoekende partij toont hiermee niet aan dat de situatie van geweld dermate extreem en veralgemeend is, zodat in casu gesproken kan worden van een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer. Evenmin toont de verzoekende partij op nauwkeurige wijze aan dat sedert de laatste behandeling van de asielaanvraag de situatie in Kaboel, of in Herat op zodanige wijze is achteruit gegaan dat de motieven in voormeld arrest van het EHRM achterhaald zijn. Bovendien dient nog gesteld dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij verplicht zou zijn in Kaboel te verblijven en evenmin aantoonde dat zij bij een gedwongen verwijderingsmaatregel zal verwijderd worden naar Kaboel nu zij afkomstig is uit Herat.

Wat de algemene verslechterde situatie betreft, verwijst de verzoekende partij naar “*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 6 augustus 2013*” van het UNHCR, waar zij ook citeert, wordt het volgende opgemerkt:

- een eerste verwijzing betreft de aangeduide pagina 25, aangaande algemene beschouwingen en vaststellingen betreffende de veiligheid in Afghanistan: deze beschouwingen zijn zeer algemeen en laten niet toe, in casu bij gebreke aan het betrekken van persoonlijke elementen, te besluiten tot de vaststelling van de schending van artikel 3 EVRM;
- wat het citaat van pagina 35 betreft, dient te worden vastgesteld dat dit handelt over bepaalde profielen van vluchtelingen, met name humanitaire en ontwikkelingsmedewerkers en mensenrechtenactivisten: de verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij tot dergelijk risicoprofiel behoort;
- wat het citaat terug te vinden op pagina 40 betreft toont de verzoekende partij niet aan dat hij zelf behoort tot het profiel al daar omschreven en het risico loopt gerecruteerd te worden door ALP commandanten en maakt de verzoekende partij evenmin duidelijk hoe dit citaat betrekking kan hebben op haar situatie, rekening houdend met wat is onderzocht geweest ter gelegenheid van haar vorige asielaanvraag.

Er dient te worden besloten dat de verzoekende partij nalaat op precieze wijze te verduidelijken in welke mate dit rapport van enige invloed is op haar concrete situatie en een verschillende beoordeling toelaat dat deze verricht door de asielinstanties ter gelegenheid van de beoordeling van haar eerdere asielaanvragen en in het licht van het onderzoek verricht door het EHRM in voormeld arrest.

Voorts brengt de verzoekende partij kranten- en internetartikels bij aangaande geweld gebruikt in Afghanistan en wordt er geciteerd uit de Los Angeles Times, BBC news, BBC, Wall Street Journal, De Standaard, Press Tv maar tonen dergelijke artikels nog niet aan dat dit geweld, dat ongetwijfeld nog bestaat in Afghanistan, dergelijke intensiteit kent dat een verwijdering een schending van artikel 3 EVRM teweeg brengt, zoals bedoeld in voormelde rechtspraak van het EHRM. Dit klemmt in casu nog meer nu, alhoewel de verzoekende partij zeer vertrouwd is met het indienen van schorsingen in uiterst dringende noodzakelijkheid gelet op haar vorderingen in het verleden, nalaat enig persoonlijk element toe te voegen aan haar eerder ingediende asielaanvraag of aan de rapporten waarnaar zij verwijst.

Bovendien wordt er vastgesteld dat, in de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat er een ernstige verslechtering van de situatie ontstaan is sedert 2013 en sedert de beëindiging van haar laatste

asielprocedure, niets de verzoekende partij belet –mits naleving van de wettelijke bepalingen terzake - een asielaanvraag in te dienen om de subsidiaire beschermingsstatus aan te vragen.

Ter terechtzitting hieromtrent gevraagd, stelt de verzoekende partij dat zij inderdaad aan het onderzoeken zijn en overwegen een asielaanvraag in te dienen.

In casu stelt de Raad *prima facie* vast dat verzoekende partij door de loutere verwijzing naar en het citeren van rapporten in het verzoekschrift geen concrete en actuele elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij bij een eventuele terugleiding naar Afghanistan een reëel gevaar loopt van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt door verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

4.3.2.4. Waar de verzoekende partij nog de schending van artikel 6 EVRM aanvoert omdat de bestreden beslissingen zouden impliceren dat hij slagen heeft toegediend, wijst de Raad erop dat de Raad niet bevoegd is te oordelen of de tenlastelegging van het toebrengen van slagen aan een politieagent al dan niet bewezen is. Bovendien acht de Raad dergelijk motief niet doorslaggevend, nu de eerste bestreden beslissing duidelijk meldt dat geen gevolg is gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en de tweede bestreden beslissing meldt dat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. Dit onderdeel is *prima facie* niet dienstig.

4.3.3. Verzoekende partij voert geen verdedigbare grief aan.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht daar, zoals hierna zal blijken niet is voldaan aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.4.2.1. Verzoekende partij betoogt in het verzoekschrift dat zij ernstige middelen heeft aangevoerd en dat de bestreden beslissingen tot gevolg zal hebben dat bij terugkeer er een blootstelling is aan schendingen van artikel 3 EVRM, gelet op de actuele slechte veiligheidssituatie in Afghanistan. Daarnaast kan elk redelijk denkend mens inzien dat een reisverbod van drie jaren een moeilijk te herstellen ernstig nadeel inhoudt. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing wordt er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel *in concreto* uitgewerkt. Evenmin wordt uitgelegd waarom gedurende drie jaren het Rijk niet te mogen betreden voor haar een nadeel berokkent.

4.4.2.2. De redenering van de verzoekende partij kan *in casu* niet gevolgd worden. Hoger werd aangetoond dat de verzoekende partij *prima facie* geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk heeft gemaakt zodat het volstaat te verwijzen naar de bespreking van dat middel.

Voorst wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedraging te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.

Zoals de verzoekende partij stelt in het verzoekschrift is het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel een afzonderlijke voorwaarde om de toekenning van een schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid te aanvaarden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij gedeeltelijk haar middelen herneemt maar geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel afzonderlijk aantoonst terwijl een evident nadeel niet kan worden vastgesteld bij gebreke aan het aanbrengen van persoonlijke elementen die een mogelijke verwijdering van de verzoekende partij als gevolg zou hebben.

Er moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog opnieuw verwijst naar hetgeen zij reeds uiteengezet heeft in het kader van haar ernstige middelen, met name het middel gesteund op een schending van artikel 3 van het EVRM. Zoals reeds hoger uiteengezet, heeft de verzoekende partij een schending van voornoemd artikel op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat de verzoekende partij moet aantonen.

Het nadeel dat de verzoekende partij inroept om de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling te verkrijgen, mag niet in hoofdzaak of alleszins niet in belangrijke mate aan haar eigen toedoen te wijten zijn. Zij mag door haar eigen gedragingen niet zelf aan de basis liggen van de toestand waarin zij zegt terecht te zijn gekomen door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing (RvS 8 januari 2003, nr. 114.306). In die zin is haar betoog evenmin dienstig nu het feit dat zij een bevel heeft gekregen en een inreisverbod ligt in het persisteren in illegaal verblijf door de verzoekende partij. Immers blijkt dat aan verzoekende partij al eerder een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder inreisverbod, hetgeen de verzoekende partij niet betwist. Verzoekende partij heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel. Eerdere bevelen zijn genomen zonder inreisverbod. De determinerende reden waarom aan verzoekende partij nu een inreisverbod wordt opgelegd, is omdat zij het vorig bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd. Wat verzoekende partij als hinderpaal inroept voor het feit dat zij gedurende drie jaar het Rijk niet kan betreden, is bijgevolg geheel aan haar eigen handelen (of nalaten ervan) te wijten.

Verzoekende partij toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

4.4.2.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. BEELEN